

On kuusimetsän suolla yllä sammalten, hetteiköllä tuolla tienoo niin hiljainen. Suon silmäkkeiden veet seisovat sameat, rämeikköön nukkuneet niin tummat, varjoisat. Suopursut apeasti nyökyttää päitään vain, kun tuuli varovasti niit' tuudittelee ain'. Hehkuu hämyyn hillat, syyskulta-aarteet nuo. Huojuvat tupasvillat, kalpeat neidot suon. Korppi yksinäinen raakkuu oksaltaan. Jo nousee usva jäinen, kun ilta peittää maan. Jossain kurjet laulaa takaa sumun, suon, syysyön halla saa aukean yli tuon.